

Advent 4. vasárnapja, Hajmáskér

2010. January 21.

Igehirdetés, Bikádi László, Hajmáskér 2009-12-20

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy Advent negyedik vasárnapján itt lehetünk a te Szent Hajlékodban, hogy készülhetünk igéd várására, s hogy Te csodálatosan ide segítettél minket a hó, a fagy, s mindenek ellenére. Urunk! Mi tudjuk, a mi hitvallásunk, a mi bizonyosság tételünk az, hogy eléd jöhetünk. Mégis, az igazi cselekvő Te vagy. Ezért kegyelmedbe ajánljuk magunkat, s kérünk, segíts, hogy a kimondott szó megélt valósággá váljon az életünkben. S a Te igéd legyen, ami felkészít minket karácson ünnepeére. Ámen!

Kedves Testvéreim! Advent negyedik vasárnapján így szól hozzánk Istennek igéje Lukács evangéliumának első részéből, a annak válogatott verseiből.

**„Az angyal ezt mondta neki: "Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél
Íme, fogasz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezs Jézusnak.
Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának,
Dávidnak a trónját,**

...

Ekkor így szólt Mária: "Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!" S ekkor eltávozott tőle az angyal."

Kedves Testvéreim! Mindannyian ismerjük az angyali üdvözlés történetét, láthattuk megfestve, feldolgozták ezt versben és zenében is. Ezer féleképpen emlékezik az emberiség a világtörténelem csodálatos pillanatára, amikor Isten követe meglátogat egy szüzet, és közli vele: *Mária, kegyelmet találtál az Istennél.*

Fontos mondat ez, mert ez a mondat nem egyszerűen egy zsidó gyereklányhoz szól, nem egyszerűen a választott nép néhány tagjához, hanem az emberiség számára legfontosabb üdv üzenet ez: Íme, kegyelmet találtunk az Istennél. Kegyelmet találtunk, és kiválasztást nyertünk.

De vajon, értjük-e, miről van szó? Oly gyakran elhangzanak ezek a szavak, gyakran prédikálnak róla lelkészek, egyesek meg szokták jegyezni gúnyosan, persze, ez is része a kánaáni nyelvnek, amelyet mindenki használ, de igazából senki sem ért.

Éppen ezért, én igyekszem újra, meg újra a hétköznapi szavak nyelvére lefordítani miért is fontos számunkra, az egész emberiség számára az, hogy Názáretben meglátogatott egy angyal egy ifjú hölgyet. S vajon miért is lett példakép ő az egész emberiség számára. S miért van az, hogy oly sokan szinte szentként tisztelik őt, és azt mondják, tulajdonképpen maga is isteni lényegű. Keressük meg ezt a közös pontot. Mi az, ami Máriaiban, akivel mi reformátusok állítjuk, hogy nem Isten, csak egy nagyon, nagyon, nagyon alázatos ember, mégis oly fontos, hogy Isten letekintett ránk. Mert ami őbenne a legfontosabb, az teheti számunkra is igazán szentté, igazán emberivé és mégis Istenközelivé a karácsony ünnepét.

Kicsoda ő? Egy lány. Aki eladó sorba került tizenéves, akiről azonban nem tudunk mást, és nem is érdemes a Biblia írója szerint megjegyezni, minthogy alázatos szíve van. Mit jelent ez? Kedves Testvéreim, az elfogadni tudást. Ez a fiatal lány, mikor meglátja Isten angyalát, akkor nem olyan, mint amit a legtöbb ember el tud képzelni, hogy ha mi egyszer találkoznánk egy angyallal, akkor mit mondanánk neki, mit kérnénk tőle. Ezer mesénk van, és ezer anekdotánk, ezer viccünk, hogy az egyszeri ember megy, és találkozik a jó tündérrel, találkozik az angyalkával, és mit kér tőle. Az ember ugyan is az Istennel való találkozást mindig annak a lehetőségeként tekinti, hogy – jaj, de jó, akkor most lehet egy kívánságom, vagy talán lehet három kívánságom! Itt azonban Mária nem kér, Mária hallgat. S az angyal mondja: ne félj, kegyelmet találtál az Istennél, fogasz méhedben, szülsz, akit nevelsz, és aki majd lesz valakivé. Nagyon furcsa ez a felsorolás, mert megint csak nem arról van szó, hogy Mária cselekvő részese lenne a Krisztus történetnek, az üdv eseménynek, amit mi szeretünk így megfogalmazni: mondjuk így, Mária csak elviseli mindazt, ami vele történik. Kegyelmet találtál, tehát viseld el: mondhatnánk hétköznapi szóval.

Pedig, Kedves Testvéreim, az akkori kor szokása szerint, egy szűznek, ha a méhében fogant, és fiút szül, az megkövezést jelentett. Az tulajdonképpen a társadalom ítéletét, kirekesztését, jelenthette. És mégis, ez a fiatal lány nem lázadt, sőt elfogadja, és tudomásul veszi, hogy az ember sorsa, az ember kötelessége nem az, hogy megvalósítsa mindenek felett önmagát, hanem az, hogy engedelmeskedjen az Isten akaratának. Gondoljunk csak bele, ebben a történetben Mária nem cselekszik, és amit mondanak neki, azt is el kell viselnie, el kell hordoznia. Az angyal közli vele a jövőt. Nem kérdezi tőle, hogy akarod, szeretnéd-e valahogy másként? Nem kérdezi azt, hogy vajon, az Istenben most már hogy kegyelmet találtál, akkor mit gondolsz, tartsunk szavazást róla, egyáltalán beszéljünk, hogy mi is történjen veled? Hanem kijelenti, hogy ez, és ez, és ez fog történni.

És Kedves Testvéreim, ennek az angyali üdvözlésnek, ennek az Isten küldöttjével való találkozásnak a lényege, a kulcsa annak, hogy nekünk hogyan kell megélni az ünnepeinket, és a mi életünk is hogyan lehet istenibbé, hogyan lehet megszentelt léletté, hogyan lehet kegyelemmel teljes léletté. Úgy, hogy figyelünk az Istenre. Figyelünk az ő szavára, és engedjük, hogy Ő cselekedjen bennünk. Persze, valljuk meg őszintén, ez a legnehezebb, mert mi szeretünk mindig saját

magunk mindent bebiztosítani. Az embernek a természete már csak olyan, hogy ő maga mindig dolgozni akar, mindig meg akar tenni mindent, hogy teljességgel biztonságban érezhesse magát.

De kérdezem én Tőletek, van-e teljes és tökéletes biztonság? És vajon, az Isten gondolkodása olyan-e mint a miénk, embereké? Ugye nem. És ennek a fiatal lánynak a sorsa, ha egy pillanatra előre tekintünk az ő életének a történetében, akkor gyönyörűen mutatja, hogy ami ebben a pillanatban áldás, hogyan lesz átokká az ő életében. Hiszen ha belegondolunk, vajon ki kívánná azt a saját feleségének, hogy kilenc hónapos terhesen gyalogosan, meg számárháton barangolja be Izrael tájait. Ki szeretné azt, hogy a szülése előtti pillanatokban találjon egy szállást, és komfort nélkül kelljen megszülnie a gyereket. Vajon ki kívánja azt ma, és ki tartaná azt kegyelemnek a saját életén, hogy alig születik meg a gyermeke, már menekülnie kell Egyiptomba. Vajon emberi számítás szerint mennyire tűnik Isten ajándékának az, hogy ha látnia kell saját fiát keresztre szögezve meghalni.

Isten kegyelme, Isten gondolkodásmódja más, mint a miénk. És Istennél, ha biztosra akarunk menni bizonyos dolgokban, akkor nem is úgy kell reagálnunk a dolgokra, mint a földi életünkben. Nem azt mondja az Úr anyaga Máriának, hogy: figyelj, te akkor most táplálkozz egészségesen, mert majd megszerezzük a legszebb, legfessebb, legsudarabb, legegészségesebb férfit neked a világon és ő lesz a te férjed. Nem azt mondja neki, hogy: te biztosíts mindent ahhoz, hogy tökéletes körülmények között megszülessen a te gyermeked. Nem! Az angyal azt mondja neki: engedd, hogy mindezek megtörténjenek veled.

És Kedves Testvéreim, a karácsonynak a kulcsa ez a mondat. Engedd, hogy megtörténjen veled. Mert akárcsak Mária történetében az angyal, az angyalon keresztül Isten cselekszik, akárcsak Jézus születésében, az ő életében, az ő áldozatában nem az emberek, nem az emberiség a legfontosabb cselekvő, hanem az Isten. Ugyanúgy, valljuk be őszintén, a mi nagy ünnepeinken, a keresztyén egyház nagy ünnepein is az Isten cselekszik, nekünk engedni kell, hogy megtörténjen bennünk, és velünk. És éppen ezért fontos, hogy gyakorlati dolgokra lefordítsuk mindazt, ami a karácsony lényegét jelenti, mint amit most elmondok nektek.

Ha úgy éljük meg a karácsony ünnepét, hogy előtte napokon keresztül semmi másból nem áll az életünk csak hogy főzünk, mosunk, mosogatunk, takarítunk, és azzal vagyunk elfoglalva, hogy minél szebb, minél ragyogóbb legyen a házunk, a portánk, akkor tulajdonképpen emberi számítás szerint jót cselekszünk. De vajon, miközben arra koncentrálnunk, hogy a munkánkat, legyen az egy étel elkészítése, vagy legyen az a ház elkészítése, tökéletesre csináljuk, az Istenre figyelünk, vagy a kezünk munkájára. Ugye, sokkal inkább a kezünk munkájára. Az a háziasszony, aki mindent megtesz azért, hogy vendégeket fogadjon, és minél nagyobb családot tudjon összegyűjteni, jól teszi? Persze. De ne felejtsük meg arról, hogy miközben, mondjuk így, jó értelemben véve, a karácsonyban egymás cselédjei leszünk, hogy minél jobban tudjuk traktálni a többieket, minél több dolgot és minél szebb vendéglátást tudjunk biztosítani, míg az egyik edénytől a másikig nyúlunk, míg azért rohangálunk, hogy ki nem fusson a reggeli, ebéd, hogy nehogyan leessen a boros palack az asztal széléről, ki fog kimaradni az ünnepünkől – kérdezem én. A Krisztus. Az Isten.

Annyira figyelünk, és annyira tökéletesek akarunk lenni gyakran, hogy elfelejtjük, hogy száz évvel ezelőtt is, ötszáz évvel ezelőtt is, és kétezer évvel ezelőtt is a kevesebb többet jelentett. Mert azoknak a napkeleti bölcseknek bizony piszkos volt a ruhájuk. Azok a pásztorok sem rohantak először haza, hogy az ünneplőjüket felvegyék. Nem az volt a lényeg, hogy a külsőségeik milyenek, hanem hogy lélekben felkészüljenek az ünnepre, hogy tudják engedni, hogy az Isten szeresse őket.

Azt hiszem, a XXI. század emberének ez a legnagyobb problémája. Nem hagyjuk, hogy embertársaink, és nem hagyjuk, hogy az Istenünk szeressen minket. Mert annyira el vagyunk foglalva, hogy észre sem vesszük, Isten szeretetének, Isten jelenlétének megannyi apró csodáját. Csak megyünk, tesszük a dolgunkat. A XXI. század egyházáról nálam bölcsebbek mondták azt, hogy annyira oda akarunk figyelni arra, hogy minden tökéletes legyen, mikor megjelenünk a templomban, hogy nem marad erőnk arra, hogy észre vegyünk a tökéletes Istent, aki ott vár minket. Annyira odafigyelünk, hogy az ünnepeinknek a pompája minél dúsabb és minél gazdagabb legyen, hogy nem vesszük észre, hogy Isten nem az ajándékokban, nem a pénztárcákban és nem a feldíszített karácsonyfákban, hanem a szívekben lakozik.

Ez az ifjú hölgy, ez a Mária azért fontos szereplője a világtörténelemnek, s én hiszem, hogy azért választotta ki őt a Mindenség Ura, mert tudta a tökéletes választ Isten hívó szavára. Tudta a tökéletes választ, hogy amikor Isten szól hozzánk, amikor Isten kijelenti akaratát rajtunk, akkor csak egy dolgot szabad mondani: *történjen velem a Te beszéded szerint*.

Mert, Kedves Testvéreim, Istent beszéde szerint mi kegyelemben fogadtattunk, s történjen meg velünk, hogy mi megérjük ezt a kegyelmet. Isten beszéde szerint mi az Ő gyermekei lettünk. Nem hús és vér, hanem a lélek által történő újjászületés jogán. Hát történjen velünk az Isten beszéde szerint, legyen meg rajtunk ez az újjászületés. Isten beszéde szerint eltételezt nekünk, az életnek koronája. Történjen úgy, érezzük, érezzük, vegyük át az Ő ajándékát. Isten beszéde szerint miénk az üdvösség, az örök élet. Hát történjen meg a mi szívünkben, a mi lelkünkben, a mi elménkben az a változás, amit Isten szavának, kijelentésének beteljesülése jelent.

Minden karácsony egy újabb lehetőség arra, hogy ez a csoda lejátszódjon, megtörténjen bennünk. Minden karácsony egy újabb lehetőség arra, hogy miközben egy kisgyermekre gondolunk, bennünk is feltámadjon a gyermeki hit. Hát én kívánom nektek és magamnak, és minden keresztyén embernek az előttünk álló karácsonyon, hogy történjen velünk Isten beszéde szerint. Hogy legyen bennünk alázat megérteni, nem cselekedeteink, hanem az Isten kegyelme üdvözít. Nem azért ülünk itt, mert kiérdemeltük, megharcoltuk, megérdemeltük, hanem mert Isten szeretete elhívott minket, és ez lesz az, ami megszentelheti, és csodává teheti számunkra a karácsonyt. Ámen!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük neked, hogy kiválasztottak lehetünk. Életünk egy pontján megtörtént az, amit Te ígértél a Te népednek, hogy újra, és újra gyermekeket támasztasz belénk. Megtörtént ez velünk, s mi kérjük, történjen

meg százakkal, ezrekkel, milliókkal, újra, meg újra, s a világ tapasztalja meg a Te szeretetedet. Óh Urunk, engedd, hogy mi tudjuk hagyni, szeretni önmagunkat. Hogy engedjük el a problémákat, mikor hozzád megyünk, és semmi más ne tudja eltántorítani a mi tekintetünket rólad, csak egy érzés, a szeretet, s egy vágy, az elfogadás vágya legyen meg bennünk.

Mindenség Istene! Te szenteld meg az előttünk álló ünnepet. Te adj nekünk hitet, erőt és alázatot, hogy tudjunk picik lenni, hogy tudjunk odaborulni lábaid elé, s ez által hitben, lélekben, s a Krisztusban legyünk hatalmasakká: egy nép, a Te egyházad, a Krisztus földi teste.

Mindenség Ura! Áldj meg minket és őrizz minket, és engedd, hogy se tél, se hó, se fagy ne tudjon elszakítani, hanem még inkább közel bújni tanítson minket egymáshoz. Mindenség ura, óvd azokat is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszakított tőlünk. Te tudsz gyógyulást adni a betegnek, hitet a kételkedőnek, Te áldásod a békeesség mindannyiunk lelkének. Add meg ezt nekünk a Te Szent Fiadnak nevében, aki így tanított imádkozni minket.

*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
Szenteltessék meg a Te neved,
Jöjjön el a Te országod,
Legyen meg a Te akaratod,
Amint a mennyben, úgy a földön is.
A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
És bocsásd meg a mi vétkeinket,
Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.
És ne vígy minket kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól.
Mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség, mindörökké.
Ámen!*

Az Istennek békeessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen!